

David Baldacci

Geniaal geheim

A.W. Bruna Uitgevers

Van dezelfde auteur

Het recht van de macht	Verlos ons van het kwaad
Op eigen gezag	Rechteloos
Duister lot	De zesde man
Vuil spel	Die zomer
Onder druk	De provocatie
In het hart	Onschuldig
Nachtreizigers	Vergeeten
De laatste man	De aanslag
Onbewaakt ogenblik	King & Maxwell
De samenzwering	Doelwit
Het uur van de zonde	De ontsnapping
De verzamelaars	De voltooiing
De verraders	De geheugenman
Niets dan de waarheid	De schuldigen
De rechtvaardigen	De laatste mijl
Familieverraad	De Waker
In het geheim	Niemandland

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina: [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Oorspronkelijke titel

Simple Genius

© 2006 by Columbus Rose, Ltd.

All rights reserved.

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Vertaling

Rogier van Kappel

Omslagbeeld

© Mark Owen/Trevillion Images

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2017 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0791 3

NUR 332

Behoudens of krachtens de in de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voorzover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

• 1 •

Er zijn vier algemeen erkende manieren om het tijdelijke met het eeuwige te verwisselen: je kunt een natuurlijke dood sterven, bijvoorbeeld door een dodelijke ziekte te krijgen; je kunt verongelukken; je kunt worden vermoord en je kunt de hand aan jezelf slaan. Het maakt wat dat betreft niet uit of je in Los Angeles, Denver of Richmond woont, al verschilt de kans dat je op een bepaalde manier aan je einde komt natuurlijk van plaats tot plaats. Als je in Washington D.C. woont, is er echter nog een vijfde manier om de pijp uit te gaan: je kunt daar ook een politieke dood sterven. Die kan je vanuit vele hoeken overvallen: door een zwempartijtje met een wulpse stoeipoes met wie je niet getrouwd bent bijvoorbeeld, en dan vooral als die plaatsvindt in het bassin van een fontein ergens midden in de stad; of door grote zakken geld in je broekzakken te proppen terwijl degene die je zojuist al dat geld heeft betaald van de FBI is; of door te proberen een mislukte inbraak in de doofpot te stoppen als je zelf toevallig in het Witte Huis woont. En zo'n dood komt heel wat sneller dan een echte dood. Het politieke kadaver wordt razendsnel vergeten om ruimte te maken voor verse lijken, die vaak net op tijd arriveren om de voorpagina's te halen.

Ergens in de Amerikaanse hoofdstad beende Michelle Maxwell op dat moment driftig over het trottoir, maar omdat zij geen politica was, vormde die vijfde mogelijkheid voor haar geen optie. Eigenlijk dacht ze nu ook helemaal niet aan de dood. Ze was er alleen maar op gericht om zoveel te drinken dat ze de volgende ochtend wakker zou worden terwijl er een groot stuk van haar geheugen was gewist. Dat probeerde ze nu al een tijdje, maar verdomd als het niet waar was, toch werd ze de volgende dag telkens weer wakker met een volledig intact verleden. Michelle hoopte dat dat vanavond anders zou gaan. Er was veel wat ze wilde vergeten, wat ze wel vergeten moest.

Michelle zag het knipperende neonlicht – dat een treffende weerspiegeling vormde van de gestaag wegwijnende energie van de achterbuurt waarin ze zich nu bevond – duwde de met kogelgaten doorzeefde deur van de bar open en liep naar binnen. Het eerste wat tot haar doordrong, was de rook. Een deel daarvan was afkomstig van sigaretten, maar de andere aroma's rezen op van stoffen die de Amerikaanse narcoticabrigade DEA volop werkgelegenheid verschaften. Ze liet haar blik over de mensenmassa gaan die zich voor de tapkast verdrong om een drankje te bestellen. Het zag er hier niet anders uit dan in de talloze andere bars waar ze al was geweest. Een paar mannen hadden hun hand onder de rok

of in het bloesje van een meisje, en de handen van sommige dames verdwenen diep in de achterzak van de heer, om zo zelf ook eens een bil te voelen.

Oor- en breinverdovende muziek die een heel leger KNO-artsen over een paar jaar een hoop lucratieve klanten zou opleveren, walste over alle andere geluiden heen. Terwijl de glazen en flessen tinkelden, stonden de dames verwoed heen en weer te wiegen en ze hielden daar alleen zo nu en dan mee op om te proberen hun man ook de dansvloer op te trekken. Een paar slechtgehumeurde serveersters balanceerden zorgvuldig met een overvol dienblad terwijl ze er voortdurend maar al te duidelijk op voorbereid waren om iedereen die het lef had om in hun kont te knippen een dreun te verkopen.

Toen Michelle even in de deuropening bleef staan, richtte de menigte als één man haar aandacht op de enige blanke die zich hier ooit binnen had gewaagd en Michelle beantwoordde dat met zo'n uitdagende blik dat alle aanwezigen snel hun aandacht weer op hun drankje richtten of verder gingen met hun gesprek. Voorlopig in elk geval. Dat kon echter snel veranderen, want Michelle Maxwell was een lange, zich soepel bewegende en zeer aantrekkelijke vrouw. Wat al die mensen zich niet realiseerden, was dat ze bijna even gevaarlijk kon zijn als een zelfmoordterrorist met een bomgordel om, en dat elk voorwendsel dat ze maar kon bedenken om iemand zijn tanden uit zijn mond te schoppen haar op dit ogenblik maar al te welkom zou zijn.

Michelle vond een tafeltje achter in de hoek en wurmde zich met haar eerste drankje van die avond op het smalle bankje. Een uur en vele drankjes later voelde ze haar woede steeds heviger worden. Het leek wel of haar pupillen hard en droog werden en alles om haar heen nu een bloedrode kleur aannam. Ze gaf een seintje aan de serveerster die haar voor de laatste keer een drankje kwam brengen. Tegenwoordig was Michelle dol op bars waar het de uitbater geen donder kon schelen hoeveel alcohol je achteroversloeg of hoeveel mensen je, zodra je eenmaal de drempel over was, met je auto, pistool of vuisten naar de andere wereld zou helpen. Het monster in haar was nu helemaal volgroeid en voor het eerst in haar volwassen leven had Michelle Maxwell zichzelf niet meer onder controle.

Het enige wat ze nu nog wilde, was een doelwit voor de razernij die haar nu geheel in haar greep had.

Ze likte de laatste zoutkorrels van de rand van het lege glas, stond op en streek met een nijdig gebaar haar lange donkere haar uit haar gezicht. Ze deelde de bar op in een soort rasterwerk en speurde toen vakje voor vakje de bar af, op zoek naar de gelukkige. De Secret Service had er duizenden uren en honderdduizenden dollars aan gependeed om die techniek er bij haar in te stampen totdat dat de enige manier was waarop ze ooit nog naar iets of iemand zou kunnen kijken.

Het duurde niet lang voordat Michelle de man van haar nachtmerries had gevonden. Hij stak met kop en schouders boven alle andere aanwezigen uit. En die kop was chocoladebruin, breed, kaal en prachtig glad, met in beide dikke oorlellen een hele reeks gouden ringen. Zijn schouders waren bijna anderhalve meter breed en hij ging gekleed in een ruimvallende camouflagebroek, zwarte legerkistjes en een legergroen overhemd dat duidelijk liet zien dat zijn blote armen zwaargespierd waren, ook al stond hij daar alleen maar ontspannen een biertje te drinken terwijl hij dat grote hoofd van hem heen en weer liet wiegen op de maat van de muziek en intussen zachtjes meezong met de tekst, die niet eens te verstaan was en die hij dus uit zijn hoofd geleerd moest hebben. Precies degene die ze zocht.

Michelle stond op van achter het veilige tafeltje in de hoek, duwde een man opzij die haar voor de voeten liep en stapte naar deze levende berg toe. Hoewel Michelle lang van stuk was, moest ze op haar tenen gaan staan om hem op zijn schouder te tikken. Het voelde aan alsof ze op een blok graniet klopte. Deze was heel geschikt. Het was alsof elke boosaardige impuls die ooit maar bij haar was opgekomen, elke abnormale droom die ze ooit had gehad, elke verknipte fantasie die ze ooit diep in haar innerlijk had weggeduwd nu op spectaculaire wijze naar boven kwam. Vanavond ging Michelle iemand vermoorden, en wel deze man hier.

Toen hij zich omdraaide, nam hij haar aandachtig op, haalde zijn sigaret uit zijn mond en nam een slok bier. Zijn hand was zo groot dat de pul nauwelijks te zien was.

Formaat maakte wel degelijk iets uit, hield ze zichzelf voor.

‘Wat is er aan de hand, schat?’ zei hij, en hij blies achteloos een paar rookkringetjes naar het plafond.

Dat had je nou niet moeten zeggen, schat. Ze moest zich echt uitrekken om erbij te komen, maar haar voet raakte zijn kin, zodat hij struikelend achteroverviel en twee andere mannen in zijn val meesleurde. Zijn kin was zo hard dat er een felle pijnscheut door Michelles been ging, van haar tenen tot aan haar bekken. Het gaf haar een goed gevoel om pijn te hebben. Maar het zou haar nog een veel beter gevoel geven om die pijn aan iemand anders door te geven.

Hij smeed de pul naar haar toe, en miste. Maar zij miste niet toen ze hem een felle trap in zijn maag gaf. Hij klapte dubbel toen alle lucht uit zijn maag werd geperst. Ze had haar schoen zelfs even tegen zijn ribben voelen stoten. Daarna gaf Michelle de reus een gemene schop tegen zijn hoofd, met zo’n kracht dat ze zelfs over de apocalyptische muziek heen zijn nekwervels nog hoorde kraken. Met zijn hand tegen zijn bebloede hoofd gedrukt en een paniekerige blik in zijn wijd opengesperde ogen deed hij struikelend een paar stappen naar achteren.

Aandachtig keek ze naar beide zijden van zijn dikke, trillende nek. Waar zou ze hem nu eens raken? Op zijn kloppende halsader? Of op de slagader? Of een rechtse tegen zijn borstholte, zodat zijn hart op een fatale manier uit zijn ritme zou raken? En toch zag het eruit alsof de man het nu al ging opgeven.

Kom op, grote jongen. Stel me nu niet teleur. Ik ben helemaal hiernaartoe gekomen.

De menigte was teruggeweken, op één jonge vrouw na, die van de dansvloer afgerend kwam en luid de naam van haar man krijste. Ze richtte een vlezige vuist op Michelles hoofd, maar die stapte snel opzij, greep haar belagster bij de arm, draaide die op haar rug en gaf haar toen een harde duw. De dame schoot in volle vaart langs haar heen en klapte languit tegen een tafeltje, dat samen met de twee klanten die daaraan zaten omver werd gesmeten. Michelle draaide zich snel weer om zodat ze met haar vriendje kon afrekenen, dat nu dubbelgebogen en met zijn handen op zijn buik naar adem stond te happen. Maar de ruwe manier waarop Michelle met zijn meisje was omgesprongen, had zijn killersinstinct kennelijk weer tot leven gewekt, want plotseling kwam hij in volle vaart op haar af stormen. Een harde schop in zijn gezicht en een elleboogstoot in zijn ribben maakten daar echter snel een einde aan. Ze rondsloeg het geheel af met een keurige zijwaartse trap die een flink deel van het kraakbeen in zijn linker knie losscheurde. Brullend van de pijn sloeg de man tegen de vloer. Het gevecht was nu verworden tot een slachtpartij. Als één man deden de zwijgend toekijkende cafébezoekers een stap naar achteren. Ze konden hun ogen niet geloven.

De barkeeper had al gebeld. In horecagelegenheden als deze waren 911 en het nummer van een advocaat de enige voorgeprogrammeerde nummers op het telefoontoestel. De politie was al in aantocht. Het zag er echter niet naar uit dat ze op tijd zouden komen. De grote vent krabbelde overeind en balanceerde moeizaam op zijn ene goede been. Zijn gezicht droop van het bloed en de haat in zijn ogen sprak voor zich; het was nu doden of gedood worden.

Michelle had diezelfde blik in de ogen gezien van elke klootzak die ze ooit een flinke deuk in zijn mannelijke eigendunk had geschopt, en die lijst was indrukwekkend lang. Ze had niet altijd gewonnen, maar nog nooit verloren. De slechtste afloop was een gelijkspel geweest: één keer tegen een commando van het SEAL-team en een andere keer tegen een agressieve soldaat. De enige reden dat ze die laatste niet helemaal in elkaar had geslagen, was dat hij zo dronken en traag was geweest dat ze met hem te doen had gehad. Ze was nog nooit eerder zelf een gevecht begonnen. Meestal raakte ze erin verzeild doordat de een of andere achterlijke halvezool haar probeerde te versieren en daarbij geen acht sloeg op de toch niet bijster subtiele wijze waarop ze hem liet merken dat ze geen belangstelling had. Dan stond ze op om zich te verdedi-

gen, en dan sloegen die mannen tegen de grond, met een afdruk van haar voetzool in hun stomme koppen. Ze was er al lang geleden mee gestopt om de andere wang toe te keren.

Het mes werd uit de achterzak van de reus getrokken en schoot rakelings langs Michelles gezicht. Ze was teleurgesteld over de wapenkeuze – een pistool was een heel wat grotere uitdaging geweest – en over de armzalige manier waarop hij dat mes hanteerde. Een welgemikte trap en het mes zeilde met een grote boog door de lucht. Vervolgens brak ze de man een van zijn vingers en bleef daarna alert staan wachten op wat hij nu zou gaan proberen.

De man deinsde terug totdat hij met zijn rug tegen de bar stond. Hij keek snel om zich heen, misschien omdat hij hulp zocht, of een vluchtweg. Nu hij in elkaar gedoken voor haar stond, zag hij er helemaal niet zo groot en sterk meer uit. Zo reageerden gewonde dieren en mensen als het alleen nog maar om overleven ging. Ze was te snel en te wendbaar voor hem. Zijn grotere afmetingen en sterkere spieren waren tegen haar nergens goed voor.

Michelle wist dat er nog maar één klap of schop voor nodig zou zijn om hem buiten westen te slaan. Een gebroken rug, een gescheurde halsslagader, op beide manieren was hij er onherroepelijk geweest. En te oordelen naar de blik in zijn ogen, besefte hij dat zelf ook. Ze kon hem vermoorden en daarmee zou ze haar innerlijke demonen misschien tot rust weten te brengen.

Maar toen knapte er iets in Michelles hoofd, en wel met zo'n geweld dat ze bijna alle drank in haar maag uitbraakte over de door al die naaldhakken danig geteisterde vloer. De harde blik in haar ogen was nu verdwenen en haar oogwit werd langzamerhand minder rood. Voor wellicht de eerste keer in jaren zag Michelle de wereld om haar heen zoals die werkelijk was en met verbazingwekkende snelheid kwam ze tot een besluit. En toen ze dat eenmaal genomen had, dacht ze er niet langer over na. Ze deed wat ze haar hele leven had gedaan: ze reageerde instinctief, zonder nadenken.

Hij gaf een vermoeide, maar wel hoopvolle stoot en nadat Michelle zonder moeite opzij was gestapt om die te ontwijken gaf ze hem nog een schop, maar deze keer in zijn kruis. Hij slaagde er echter in om haar kuit vast te grijpen en wist haar voet nog net op tijd tegen te houden. Nu had hij zijn prooi eindelijk in een positie waarin hij met zijn brute spierkracht de overwinning kon behalen, en dat gaf hem onmiddellijk weer nieuwe energie. Hij klemde zijn andere hand om haar middel, tilde haar hoog op en smeed haar over de bar heen, zodat ze tegen een rek vol met flessen sterke drank aan smakte. De menigte was verrukt over deze onverwachte omslag en begon: 'Maak haar af! Maak haar af!' te roepen.

De barkeeper schreeuwde van woede toen zijn handel over de vloer droop, maar hield daarmee op toen de grote man naar de bar toe kwam lopen en hem

met een snelle uppercut het zwijgen oplegde. Daarna tilde hij Michelle op en ramde haar met haar hoofd tegen de spiegel boven het verwoeste flessenrek, zodat niet alleen het glas aan splinters werd geslagen, maar haar schedel misschien ook wel. Maar zelfs toen was hij nog niet klaar. Hij pakte Michelle bij haar donkere haar, wond het een paar keer om zijn gebalde vuist en draaide haar daaraan om haar as. Daarna duwde hij zijn andere hand onder haar broekriem, tilde haar van de vloer en ramde zijn zware en brede knie in haar maag, tilde haar toen met een technisch perfecte gewichtheffersbeweging hoog boven zijn hoofd en maakte de manoeuvre af door haar in de mensenmassa aan de andere kant van de bar te smijten. Ze smakte hard tegen de vloer en bleef stuiptrekkend liggen. Haar gezicht en haren zaten onder het bloed.

De mensen begonnen haar te schoppen en te bespuwen, maar deinsden terug toen twee schoenen maat 52 met een klap naast Michelles hoofd de vloer raakten. Hij greep haar haren weer vast en tilde haar hoog op, zodat haar lichaam als een lappenpop boven de vloer bungelde. Terwijl hij er zo te zien diep over nadacht op welke manier hij haar nu weer eens te grazen zou nemen, nam hij haar slappe gedaante aandachtig op.

‘In haar gezicht, Rodney. Maak haar helemaal kapot,’ krijste zijn vriendin, die inmiddels overeind was gekrabbeld en nu bier, wijn en andere viezigheid van haar rokje stond te veggen.

Rodney knikte en haalde uit met zijn grote vuist.

‘Recht in haar gezicht, Rodney!’ krijste ze nog eens.

‘Kapot! Maak haar helemaal kapot!’ joelden de toeschouwers, inmiddels echter wat minder enthousiast dan daarnet, want ze kregen in de gaten dat het gevecht nu bijna voorbij was.

Michelles arm bewoog zo snel dat Rodney niet eens in de gaten leek te hebben dat hij een stomp in zijn nier had gekregen voordat zijn hersenen hem lieten weten dat hij afschuwelijk veel pijn leed. Terwijl hij haar met één hand bleef vasthouden, greep hij met zijn andere hand naar zijn zij. Toen sloeg hij haar met zijn vuist een tand uit haar mond. Hij raakte haar nog een keer, zodat het bloed nu uit haar mond en neus droop. Maar net toen Big Rodney uithaalde voor de stoot waarmee hij Michelle misschien wel naar de andere wereld zou helpen, werd de deur ingetrapt en kwam een stel politiemensen met getrokken pistool de bar binnengerend. Het was duidelijk dat er maar heel weinig voor nodig zou zijn om ze het vuur te laten openen.

Michelle hoorde niet meer hoe ze binnenkwamen, haar het leven redden en haar arresteerden. Onmiddellijk na de tweede stomp begon haar bewustzijn weg te sterven en ze verwachtte niet ooit nog terug te keren.

Voordat ze volledig buiten kennis raakte, dacht ze: Vaarwel, Sean.

In het snel wegstervende licht van een septemberavond stond Sean King tegen een verweerde steigerpaal geleund en tuurde ongerust naar de kalme rivier. Er was iets aan de hand met Michelle en hij wist niet wat hij ermee aan moest. Zijn zakenpartner en beste vriendin werd met de dag depressiever en die neerslachtigheid van haar leek steeds hardnekkiger te worden.

Geconfronteerd met die onrustbarende ontwikkeling had hij voorgesteld om weer naar Washington terug te keren en daar opnieuw te beginnen. Ze hadden per slot van rekening niet veel reden om hier in Wrightsburg, Virginia te blijven. Hun bedrijfje was mislukt, en een aannemer aan wie Sean een fors bedrag had betaald om zijn bij een bomaanslag geheel vernietigde huis te herbouwen, had zijn faillissement aangevraagd. Uiteindelijk hadden Michelle en hij bijna niet geweten hoe snel ze uit het plattelandsplaatsje weg moesten komen. Maar die verhuizing had haar stemming niet verbeterd. Ze was alleen maar somberder geworden, en omdat ze niet veel geld meer hadden en er op de Washingtonse arbeidsmarkt een keiharde concurrentie heerste, had Sean zich noodzaak gezien om gebruik te maken van de grootmoedigheid van een ouwe makker van hem die al jaren geleden bij de federale politie was weggegaan. De man had een eigen beveiligingsbedrijf opgericht en dat een paar jaar later aan een mondiale speler verkocht voor meer dan hij ooit op zou kunnen maken, zelfs als hij op absurde wijze met geld ging smijten.

Sean en Michelle logeerden op dit moment in het gastenverblijf op het grote, aan de rivier gelegen landgoed van de ouwe makker, ergens ten zuiden van Washington. Of liever gezegd: Sean logeerde daar, want Michelle was al een paar dagen weg. Hij had haar die ochtend voor het laatst gesproken. Ze had niet goed geklonken en hij maakte zich zorgen om haar. Ze nam haar mobiel-tje niet meer op. De laatste keer dat ze 's avonds was thuisgekomen, was ze zo dronken geweest dat hij haar er flink van langs had gegeven omdat ze in zo'n toestand achter het stuur was gekropen, maar hij betwijfelde of er ook maar een woord van tot haar was doorgedrongen en toen hij de volgende ochtend opstond, was ze al weer verdwenen.

Hij streek met zijn vinger over Michelles wedstrijdschiff, die aan de steiger lag aangemeerd. Michelle Maxwell was een geboren atlete. Ze had de olympische finale roeien gehaald en trainde nog steeds met een fanatisme dat alle perken te buiten ging. Ze had de zwarte band in verschillende vechtsporten, zodat ze in staat was om andere mensen op allerlei uiterst pijnlijke manieren verrot te

schoppen. Sean was gelukkig nog nooit het doelwit van zo'n aanval geweest, al had hij wel het gevoel dat het zo nu en dan maar een haartje gescheeld had. Sinds ze hier een maand geleden hun intrek hadden genomen, was de skiff echter onaangeroerd aan de steiger blijven liggen. Michelle ging ook niet langer hardlopen op het fietspad niet ver hiervandaan en toonde al evenmin belangstelling voor andere vormen van lichaamsbeweging. Ze zat voorname-lijk in de verte te staren of maakte in haar eentje lange autoritten, en als hij of iemand anders haar iets vroeg, gaf ze maar hoogst zelden antwoord. Nadat dat een hele tijd zo was doorgegaan, had Sean er bij haar op aangedrongen om professionele hulp te zoeken, maar dat wilde ze niet, of ze kon het om de een of andere reden niet opbrengen.

'Het was jouw schuld niet, Michelle,' had hij gezegd. 'Ik heb mezelf ook in de luren laten leggen. We zijn er allebei ingetuind. Maar dat is nu voorbij. We moeten door. We hebben geen andere keuze.'

'Er is altijd een andere keus,' had ze geantwoord, met een grimmigheid waar hij erg van schrok. Hij wist dat ze impulsief kon zijn en vaak deed wat haar intuïtie haar ingaf. Soms was dat best een goede strategie, maar wel een die je ook het leven kon kosten, en dus zat hij hier nu op de steiger naar de zons-ongedang te kijken en zich af te vragen waar ze uithing en of het wel goed met haar ging.

Twee uur later, terwijl hij nog steeds op de steiger zat en naar de inmiddels met sterren bezaaide hemel tuurde, hoorde hij gegil. Hij schrok er niet van, maar werd wel nijdig. Langzaam stond hij op en liep de houten trap af die hem weg-voerde van de serene rivier.

Hij liep even het gastenverblijf bij het grote zwembad binnen om een honk-balknuppel te pakken en een paar watjes in zijn oren te proppen. Sean King was een meter zesentachtig lang, woog meer dan honderd kilo en was vrij goed in vorm, maar hij was ook al bijna vijfenvestig. Zijn knieën waren een beetje gammel en hij had ook wat last van een schouderwond die hij jaren geleden had opgelopen. Daarom nam hij altijd die verdomde honkbalknuppel mee. En die watjes. Op de weg naar boven keek hij over de schutting en zag daar een al wat oudere vrouw in het donker staan, met haar armen over elkaar geslagen en een boos gezicht.

'Ik ga erop af, mevrouw Morrison,' zei hij en hij stak zijn houten wapen omhoog.

'Dit is al de derde keer deze maand,' zei de vrouw boos. 'De volgende keer bel ik meteen de politie.'

'Ik hou u niet tegen,' zei hij kortaf. 'Ik word hier niet voor betaald, hoor.'

Hij liep naar de achterzijde van het grote huis toe. Het was nog maar twee jaar oud: een van die herenhuizen die hier waren neergezet in plaats van een oud

en vier keer zo klein ranchhuis. Meer dan duizend vierkante meter vol overvloed die onbeschaamd aan de wereld werd gepresenteerd. Alleen al het gastenverblijf was groter dan de meeste andere huizen aan dit deel van de rivier. De eigenaren waren er echter maar zelden. Ze gaven er de voorkeur aan om 's zomers met hun eigen straalvliegtuig naar hun achttiende-eeuwse buitenhuis in Nantucket te gaan en 's winters naar hun strandpaleis in Palm Beach. Maar dat weerhield hun studerende kinderen er niet van om hier samen met hun onuitstaanbaar verwaande vriendjes regelmatig de boel kort en klein te slaan.

Sean liep langs de Porsches, de BMW's en de door de oudere generatie afgedankte Mercedesen die voor de ruime garage stonden, liep snel de stenen trap op en stapte de grote keuken binnen. Zelfs met watjes in zijn oren klonk de muziek nog zo hard dat hij zijn hart ineen voelde krimpen bij elke dreun van de veel te luide bas.

'Hé!' riep hij over de muziek heen, terwijl hij zich tussen de wild met hun heupen draaiende tieners door wrong. Boven, in de zeven luxueus ingerichte slaapkamers, hadden andere kinderen op dit moment seks in alle mogelijke standjes en stijlen, en tegelijkertijd werd er ook van alles geslikt, gesnoven en gespoten waarover het bevoegd gezag in deze contreien over het algemeen helemaal niet te spreken was.

'Hé!' brulde hij weer, maar niemand keurde hem ook maar een blik waardig... daarom had hij de honkbalknuppel ook meegenomen. Hij liep naar de geïmproviseerde bar die op het keukeneiland was ingericht, zwaaide de knuppel over zijn schouder, nam de slagpositie in en deed alsof hij in het Yankeestadion stond. Met één zwaai had hij de helft van alle flessen er al vanaf geslagen, en met een tweede zwaai de rest.

Terwijl de sterkedrank wegliep over de keukenvloer, werd de muziek uitgezet en namen de kinderen eindelijk de moeite om zijn aanwezigheid op te merken, al was de helft veel te stoned om veel belangstelling voor hem te tonen. Een stel wat al te schaars geklede dametjes begon te giechelen, en een paar jongens die geen shirt meer aanhadden, stonden hem grimmig en met gebalde vuisten aan te kijken.

Een andere jongen, lang, stevig gebouwd en met golvend haar dat sterk op dat van zijn vader leek, kwam de keuken binnen gestormd.

'Wat is hier aan de hand, verdomme?' begon hij, maar toen zag hij Sean met zijn honkbalknuppel in de hand naast al die kapotte flessen staan.

'Verdomme!' schreeuwde hij. 'Daar ga je voor betalen, King!'

'Nee hoor, Albert.'

'Ik heet Burt!'

'Oké, Burt. Laten we je vader maar eens bellen, dan kunnen we hem vragen hoe hij erover denkt.'

‘Je kunt hier niet elke keer weer komen binnenlopen om het feest te bederven.’

‘Bedoel je dat ik het huis van je vader niet kort en klein mag laten slaan door een stel vervelende rijkelui-kindjes?’

‘Hé, hou je gemak een beetje,’ zei een meisje dat niet meer aanhad dan een strak T-shirtje dat ternaauwernood haar billen bedekte en verder niets aan de verbeelding overliet. Ze balanceerde nogal wankel op haar tien centimeter hoge naaldhakken.

Sean keek haar even aan. ‘Maak je bezwaar tegen “vervelende” of tegen “rijke-luiskindjes”? Wat jij aanhebt, lijkt me trouwens wel een heel klein kindermaatje.’

Een van de andere meisjes moest lachen, maar hield daar abrupt mee op toen Sean de honkbalknuppel ophief.

‘Ik zal het je nog eens heel duidelijk zeggen, Burt, en dat geldt ook voor dat sullige zusje en dat suffe broertje van je, die nu waarschijnlijk boven liggen te rolleballen met iemand die ze niet eens kennen.’

‘Dat gaat je helemaal niets aan, verdomme.’

‘Ik zal je vertellen wat mij wél aangaat: je vader heeft me gevraagd om hier een oogje in het zeil te houden, en vooral ook een beetje op jou te letten. En hij heeft me toestemming gegeven om het huis te ontruimen zodra ik vind dat het hier uit de hand loopt.’ Hij keek de anderen strak aan. ‘Dus nu allemaal wegwezen, want anders bel ik de politie.’

‘De politie komt toch alleen maar zeggen dat we de muziek wat zachter moeten zetten,’ sneerde Burt.

‘Niet als iemand ze vertelt dat hier drugs worden gebruikt. En dat minderjarigen hier seks hebben en alcohol drinken. Dan halen ze een huiszoekingsbevel en pakken iedereen op.’ Sean keek snel om zich heen naar de tieners die hem nu ongerust stonden aan te gapen. ‘Een arrestatie wegens een misdrijf. Ik vraag me af hoe dat in jullie studentendossier op Harvard zou staan. Pappie en mammie zullen dan toch wel boos zijn, hè? Dan krijgen jullie vast de sleutels van de Mercedes niet meer, en naar het zakkeld om al die feestjes van te vieren kunnen jullie dan ook wel fluiten.’

Na die woorden was de helft van de aanwezigen binnen zestig seconden verdwenen. De andere helft maakte dat ze wegkwam toen Burt op Sean afsprong en als dank voor de moeite een por in zijn buik kreeg met de honkbalknuppel. Sean greep hem in zijn kraag en trok hem overeind.

‘Ik moet kotsen,’ kreunde Burt.

‘Nee, hoor. Gewoon even diep ademhalen. Maar flik me dat niet nog eens.’

Toen Burt zich weer had hersteld, zei hij: ‘Ik pak je terug.’

‘Jij gaat nu je broer en zus halen en opruimen.’

‘Ik doe helemaal niks.’

Sean greep de jongeman bij zijn arm en draaide die half op zijn rug. ‘Jij gaat hier nú schoonmaken en anders maken we een ritje naar het politiebureau.’

‘Jij bent geen politieagent.’

‘Wist je dat niet? Ik ben officieel ingezworen als *deputy*.’ Sean zei er niet bij dat dat in een provincie van Virginia was die hier bijna vijfhonderd kilometer vandaan lag.

‘Waarom heb je ons dan niet allemaal opgepakt?’

‘Omdat ik respect heb voor je ouweheer. En ik neem hem niet kwalijk dat hij duidelijk een waardeloze vader is.’ Sean wees op de glasscherven en de laatste restjes drank op de vloer. ‘Over een uur kom ik kijken hoe ver jullie zijn, Albert.’

Maar Sean zou over een uur niet terugkomen. Hij zou zelfs helemaal niet meer aan Albert denken. Want drie kwartier later, terwijl hij tv zat te kijken in het gastenverblijf, werd hij gebeld op zijn mobieltje. Michelle was opgepakt wegens openbare geweldpleging en lag nu bewusteloos in een ziekenhuis in de omgeving van Washington. Op weg naar zijn auto had hij zo’n haast dat hij bijna de voordeur intrapte.

Terwijl ze in bed lag, stond hij naar haar te kijken. Er zat een verband om haar voorhoofd en haar gezicht was aan één kant ernstig opgezwollen. Sean keek de arts vragend aan. 'Maakt u zich maar niet ongerust,' zei die. 'Het is minder erg dan het lijkt. We hebben haar verdoofd. Ze heeft een hersenschudding, maar verder zien de foto's van haar schedel er goed uit en er zijn geen inwendige bloedingen opgetreden. Er is een tand uit haar mond geslagen, ze heeft twee ribben gebroken en haar hele lijf zit onder de blauwe plekken. Ze mag van geluk spreken dat haar kaak of haar neus niet zijn gebroken. Als ze weer bijkomt, zal ze wel wat pijn hebben, zelfs met alle medicatie.'

Terwijl de man stond te praten, tuurde Sean naar het enige wat hier helemaal uit de toon viel: een handboei waarvan de ene helft om Michelles rechterpols was bevestigd en de andere helft om een stang van het bed. En dan was er de zwaargebouwde politiemann voor de deur van de kamer die Sean op wapens had gecontroleerd en hem had gezegd dat hij tien minuten de tijd kreeg, maar niet langer, en dat dat nog heel ruimhartig van hem was.

'Wat is er in hemelsnaam gebeurd?' vroeg Sean.

De dokter haalde zijn schouders op. 'Ik lap ze alleen maar op. Maar naar ik heb vernomen, is uw vriendin een bar binnengelopen en heeft daar ruzie gezocht met een man. Een heel grote en sterke man.'

'Hoe weet u dat?'

'Omdat die grote, sterke man verderop in een kamertje zit en nu wordt onderzocht.' De arts keek op zijn horloge en noteerde de tijd op Michelles kaart, samen met een paar opmerkingen.

'Zij is begonnen?'

De dokter knikte. 'Voorzover ik heb gehoord wel, ja. En ik neem aan dat dat de reden is waarom ze geboeid is, ook al is ze op dit moment bepaald niet in staat om ervandoor te gaan. Die man was trouwens ook zwaargehavend, dat moet ik haar wel nageven. Ze is duidelijk geen katje om zonder handschoenen aan te pakken.'

'U moest eens weten,' mompelde Sean zachtjes.

Toen de dokter weg was, ging Sean dicht bij het bed zitten.

'Michelle? Michelle? Hoor je me?'

De enige reactie was een zacht gekreun. De tien minuten die hem waren toegewezen, bleef hij zitten wachten. Toen die voorbij waren, liep hij achterwaarts de kamer uit, met zijn ogen voortdurend strak op de handboei gericht.

Het kostte hem niet veel tijd om te achterhalen wat er nou precies gebeurd was. Hij had een vriendje bij de politie van het District of Columbia, die het proces-verbaal even doorkeek en hem op de hoogte bracht.

‘Het ziet er naar uit dat die man een aanklacht indient,’ zei de rechercheur aan de telefoon.

Sean wreef vermoeid over zijn ogen. ‘Geweldig. En ze heeft geen enkele verklaring afgelegd? Helemaal niets? Zijn ze er zeker van dat die man dit niet op de een of andere manier heeft uitgelokt?’

‘Ze is buiten westen geslagen, dus ze heeft helemaal niets gezegd, maar er zijn een stuk of vijftig getuigen die allemaal verklaard hebben dat zij hém zonder enige aanleiding heeft aangevallen. En wat had ze hoe dan ook in dat deel van Washington te zoeken, Sean? Wilde ze soms dood?’

Zonder iets te zeggen, verbrak Sean de verbinding. ‘Wilde je soms dood, Michelle? In de gang liep hij Big Rodney tegen het lijf. Die was dan ook lastig over het hoofd te zien. Hij had zijn vriendin bij zich, die nog steeds met een sponsje allerlei viezigheid van haar jurk liep te vegen.

‘Ze heeft een zware tijd achter de rug,’ legde Sean uit.

‘Denk je soms dat dat ons wat kan schelen!’ krijste de vrouw.

‘Ik maak er een zaak van,’ brulde Rodney. Hij hield zijn verbonden hand tegen zijn zij en liep heel moeizaam. ‘Ik eis een schadevergoeding. Ik pluk haar helemaal kaal.’

‘Gelijk heb je, verdomme!’ zei de vrouw. ‘Die vuile teringhoer! Moet je mijn kleren eens zien!’

‘Ze heeft geen geld, en ook geen huis,’ legde Sean uit. ‘Je kunt haar pick-uptruck in beslag laten nemen, maar er staat meer dan honderdvijftigduizend kilometer op de teller.’

‘Heb je wel eens van loonbeslag gehoord?’ zei de vriendin. ‘De komende twintig jaar gaat alles wat ze verdient naar ons. Moet je eens kijken hoe leuk ze dat vindt.’

‘Nee, jullie zouden maar een deel van haar salaris krijgen, en ze heeft geen baan. Als ze uit het ziekenhuis wordt ontslagen, moet ze waarschijnlijk weer terug naar de inrichting.’

‘Inrichting? Wat voor inrichting?’ zei de vriendin, die nu niet langer haar jurk stond te poetsen.

‘St. Elizabeth. Je weet wel, die psychiatrische inrichting.’

‘Dat is toch niet te geloven?’ riep Rodney uit. ‘Dat wijf heeft mij aangevallen!’ ‘Bedoelt u dat ze gestoord is?’ zei de vrouw ongerust.

‘Hoe moet je dat anders noemen?’ Sean keek Rodney eens aan. ‘Ik bedoel, kom op, denk je soms dat iemand die goed bij zijn hoofd is jou zomaar zou aanvallen? En voor vrouwen geldt dat al helemaal, natuurlijk.’

Rodney keek zijn vrouw wat nerveus aan. ‘Verdomme, die man heeft gelijk. Ik bedoel, dan kan ze toch gewoon niet goed snik zijn, of wel soms, schatje?’

‘Nou, toch wil ik geld zien,’ zei de vrouw met haar handen op haar heupen en terwijl ze dat zei, keek ze Sean recht aan. ‘En het kan me niet verdommen waar het vandaan komt. Als een vriend voor haar betaalt, dan is het mij ook best. En anders kan die leuke Miss Karate van jou een tijdlang op een gevangenis-bankje gaan zitten.’

Sean zuchtte. Hij had wel geweten dat het daar uiteindelijk op neer zou komen. ‘Oké, ik kan waarschijnlijk wel wat geld bij elkaar harken.’

‘Hoeveel?’ snauwde de vrouw.

Snel rekende Sean na hoeveel hij nog op zijn rekening had staan. ‘Tienduizend, op zijn allerhoogst. Daarmee kunnen jullie de doktersrekeningen betalen en die jurk van je laten stomen, en dan is er nog genoeg over om deze hele zaak te kunnen vergeten.’

‘Tien? Denk je soms dat ik achterlijk ben?’ krijste de vrouw. ‘Vijftigduizend! De dokter zegt dat Rodney een kijkoperatie in zijn knie moet hebben. En dat takkewijf heeft zijn vinger gebroken.’

‘Zoveel heb ik niet.’

‘Nou, met minder dan vijfenveertig neem ik geen genoegen,’ zei de vrouw. ‘Of we dienen een aanklacht in en dan kan je vriendinnetje in de gevangenis rustig een paar jaar lang oefenen om wat beter met haar boosheid om te gaan.’

‘Oké, vijfenveertig,’ zei Sean, en daarmee was hun complete financiële vangnet in één keer verdwenen. ‘En de bar is ook nog kort en klein geslagen,’ zei Rodney. ‘Die man wil ook geld zien en ik ga daar niet voor betalen. Dat gaat ook wel een paar ruggen kosten.’

‘Vijftienhonderd voor de eigenaar van de bar, maar hoger ga ik niet.’

De volgende ochtend vroeg werd de zaak vlak buiten het ziekenhuis afgehandeld. Het geld werd overgedragen, de documenten werden ondertekend en toen Rodney verklaarde dat hij geen aanklacht zou indienen en dat het allemaal eigenlijk een misverstand was geweest, besloot de officier van justitie Michelle niet langer vast te houden. Terwijl Rodney de cheque dubbelvouwde, zei hij: ‘Ik moet haar nageven dat ze bijna van me had gewonnen, als ze niet...’

‘Als ze niet wát?’ zei Sean snel.

Rodney haalde zijn schouders op. ‘Ze had eigenlijk al gewonnen, man, en ik schaam me niet om dat toe te geven. Ze gebruikte kungfu en ze had me al flink te grazen genomen, maar net toen ze me definitief had kunnen uitschakelen, verloor ze ineens vaart. Ze gaf me een heel slappe schop, die ik makkelijk kon opvangen. Het leek wel alsof ze eigenlijk wilde dat ik haar te grazen zou nemen. Maar volgens jou is ze gestoord, dus dat kan dan wel kloppen. Ze wilde gewoon in elkaar worden geslagen.’

Sean liep haastig weer het ziekenhuis in. Hij wilde niet dat Michelle bij kennis zou komen met handboeien om.